

[Ole Olsen]

førelse ikke i sig selv er suverænitetetsafgivelse, men det lægger så mange bemyndigelser over til ministeren for skatter og afgifter, at det kan blive ministeren, der uden at rådføre sig yderligere med folketinget foretager den suverænitetetsafgivelse, som er nødvendig.

Jeg er opmærksom på, at man på andre områder har det på samme måde som her. Det har man f. eks. i konkurrencelovgivningen. Dér skal monopoltilsynets embedsmænd også virke som den forlængede arm for Kommissionen og eventuelt for andre stater. Men dér ligger det jo sådan, at det var forordninger, der allerede var vedtaget ved Danmarks indtræden i EF.

Jeg synes, at når man begynder at se det igennem, så skal man undersøge, om der er tilstrækkelige undtagelser i den almene pligt til at hjælpe hinanden med at få oplysninger til, at det ikke kan opfattes som suverænitetetsafgivelse. Hvis man kigger på det, der går længst med hensyn til det europæiske, nemlig præambelen, det næstsidste afsnit, hvor man forsøger at trække de undtagelser op, der kan være for, at man ikke skal afgive oplysningerne, så er det ganske klart, at suverænitetet er afgivet.

Selv om det er et EF-direktiv, som vi mener medfører afgivelse af suverænitet, kan man selvfølgelig godt tage det materielle indhold i lovforslaget op til bedømmelse. Jeg mener nu nok, at i selve dette at bekæmpe skattesnyderiet bør man gå ganske langt for at komme igennem med det. Man kunne måske også tage en forordning som denne, selv om det altså er en EF-forordning. Imidlertid bliver jeg nødsaget til at sige, at på dette tidspunkt er det danske skattevæsen ikke udbygget tilstrækkeligt til, at vi kan få den nødvendige fornøjelse af dette. Det er for tidligt endnu at udtale sig om, hvordan den nye skattestyrelseslov vil fungere, men det har hidtil været sådan, at bunker af sager, specielt med hensyn til selskaber, lå og hobede sig op enten i kommunerne eller i skatterådene, og man kunne simpelt hen ikke komme til at behandle dem.

På den baggrund tror jeg ikke, at disse regler vil være særlig nyttige. Jeg behøver ikke engang at stå og veje mod hinanden, om lovforslagets genialitet nu skulle opveje dette, at det er et EF-direktiv, for jeg tror simpelt hen ikke, at vi får nogen som helst nytte her i landet af disse regler. I hvert til-

fælde ikke før der er gået tilpas lang tid, måske 3-5 år, indtil vi har fået kørt vores nye skattesystem rigtig godt ind.

Ib Nørlund (DKP):

Det er da et godt formål at forhindre skatteundrageres manipulationer over grænserne, og det giver jo også alle tilslutning til – en særlig hjertevarme bemærkede jeg i den konservative ordførers udtalelser i så henseende.

Det spørgsmål, som man stiller sig, som ved så mange forslag, der kommer direkte fra EF hertil, er, hvorfor dette problem egentlig skal behandles i EF-sammenhæng. Hvorfor skal det begrænses til EF-landene? Hvorfor skal det ordnes gennem EFs organer? Det er jo netop uden for EF, at vi i hvert fald har en del af de problemer, hvor udlandsdanskere rejser hen og skaffer sig magelige skattemæssige forhold. Der kan være tale om Liechtenstein og Schweiz, og Sverige synes jeg også der har været nogle affærer fra. Problemet er der, men det løses aldeles ikke ved det forslag, der her er tale om. Jeg kunne også godt tænke mig at få oplyst, hvad der egentlig skulle gøre denne ordning mere fortræffelig end de dobbeltbeskatningsaftaler, som på tosidet basis eksisterer med de fleste af EF-landene i forvejen.

Regeringen har altså ikke taget fat på hele det store spørgsmål med disse manipulationer. I stedet for er man gået over til en praksis – man henviser ganske vist til, at det er sket et par gange før, men nu skal det altså fortsætte – med, at i lovgivningen gider man ikke engang gennemskrive en speciel dansk tekst. Man tager alle de operative dele direkte fra EF-direktivet, sådan at der direkte lovgives på den led. Jeg synes, at det er lidt ynksomt at høre, når man prøver at sige: ja, der kan være visse uklarheder og sådan og sådan, men vi bliver nødt til at tage det, fordi det siger EF altså.

Dertil kommer, at dette direktiv ud over andre ting, som delvis har været berørt, indeholder en artikel 8, som hedder »Begrænsninger i udvekslingen af oplysninger«, som gør hele historien til en hullet si. Med denne bestemmelse kan man bringe alle mulige ting ind under undtagelserne.

Det forekommer os, at selvfølgelig har man rørt ved et vigtigt spørgsmål, men oprig-